

ARBETARMAKT

Svensk sektion av F5I – Förbundet för Femte Internationalen

Arbetarmakts nyhetsbrev nummer 200 (10/05) - 050523

arbetarmakt.com

Innehåll

- Brittiska valet
- Respects framgångar
- För ett nytt arbetarparti
- Nederlag för nazisterna - men vems seger?
- Sommarläger i Indonesien
- Protestera mot ockupationen

Brittiska valet

Tony Blairs labourparti vann det brittiska valet, men de-ras majoritet minskade från 161 till 67. Därmed blir Blair mer sårbar för revolter från labourvänstern och veton från anhängare till finansminister Gordon Brown. Den vänsterreformistiska kampanjgruppen för parlamentari-ker till vänster inom partiet uppmanar honom att avgå. Med 36 procent av rösterna lyckades labourpartiet hålla fast vid makten med den lägsta andelen någonsin för ett vinnande parti.

Under det närmaste året kommer vi att få se många fler konflikter inom labourpartiet. Blairs löften om ”radikala” reformer av offentlig sektor kommer att göra skärp-ta konflikter mellan regeringen och facken oundvikliga. Brand-männens fack (FBU) har en ny generalsekreterare, Matt Wrack – militant från den hårda vänstern. Järnvägsarbetarnas fack (RMT), med Bob Crow som ledare, och statsanställdas fack (PCS), med Mark Serwotka som le-dare, har dessutom talat om behovet av en alternativ po-litisk röst för arbetarklassen.

Därtill kommer de många rösterna på sex av kandidaterna från den nya antikrigskoalitionen Respect i områden med hög koncentration av muslimska väljare. Spe-ciellt gäller det östra London och Birmingham och alldeles speciellt i Bethnal Green and Bow där Respects ledare George Galloway, som uteslöts från labourpartiet för sitt krigsmotstånd, valdes in i parlamentet.

Varför förlorade labour mer än hälften av sitt övertag i tider av ekonomisk stabilitet, till och med uppgång? Det för-sta svaret är kriget. I början av valkampanjen påstod Blair att ”människor ville gå vidare från Irak”. Hur fel kan man ha? Cherie Blair berättade hur chockerad hon var över den fientlighet hon mötte under kampanjen. Överallt trängde sig Irak fram i frågeprogram och valdebatter. På valkvällen tvingades en stukad Blair erkänna att det var Irak som fick honom att ”förlora många goda kamra-ter”.

Näst efter kriget var det den framväxande oppositionen mot New Labours politik som uppstått i labours kärn-områden, dvs. bland arbetare och brukare i offentlig sek-tor. Regeringen övergav sina löften till järnvägsarbetarna under trycket från järnvägsbolagen och gick vidare med privatiseringen av Londons tunnelbana. Den genomförde slakt på anställningar och service inom brandförsvaret och bedrev hetsjakt mot FBU när de kämpade emot. Fi-nansminister Brown planerar att minska

antalet statsanställda med upp till 100 000.

Regeringen vände sig mot lärare, brandmän, järnvägsarbetare, statstjänstemän – tidigare pålitliga labourväljare – och dessa grupper känner nu inte igen sig i labours politik. Därtill kan vi lägga alla de labouranhängare i fredsrörelsen som blev rasande över alla lögner Blair använde för att få krigsplanerna genom parlamentet.

I en hel rad valkretsar i städer över hela landet var det många normalt lojala labourväljare och förstagångs-väljare som antingen avstod eller röstade på liberaldemokraterna. I områden med hög andel muslimska invånare, som i stora antal deltog i antikrigsrörelsen 2003, röstade man på Respect, vilket ledde till George Galloways uppseendeväckande seger.

Röster mot kriget kom huvudsakligen till uttryck genom liberaldemokraterna – det enda landsomfattande parti som motsatte sig kriget. I ett proportionellt system skulle deras röstandel (22,6 procent) gett dem mer än 140 platser, inte 62.

Normalt sett har sådana protester inget större inflytande, om det inte är ett fyllnadsval eller EU-val, vilka ofta används för att ”sända signaler” om missnöje till regeringspartiet från dess egna anhängare. Den här gången var det sannolikt en miljon labourväljare som gick över till liberaldemokraterna eller Respect för att ”ge Blair en snyting”.

FifthInternational.org, London

Respects framgångar

Ett viktigt sätt att rösta mot labourpartiet för en del var att rösta på Respect. Det nya partiet ställde upp i 26 val-kretsar och gjorde bra ifrån sig i ett litet antal innerstads-områden.

I 15 av de 26 valkretsarna fick Respect under 5 procent, vilket i stort motsvarar resultatet för Socialist Alliance 2001. Men George Galloways seger i Bethnal Green and Bow med 35,9 procent av rösterna var en förbluffande framgång, dessutom i ett av labours säkraste fästen. I Sparbrook & Small Heath (Birmingham) fick Salma Yaqoob 27,49 procent. I East Ham fick Abdul Khaliq Mian 20,65 procent. Lindsey German fick 19,5 procent i West Ham. I Poplar and Canning Town fick Oliur Rahman 17,2 procent. Mindre spektakulära framgångar var Michael Levallette som fick 6,4 i Preston, Yvonne Ridley i Leicester South som fick 6,8 och Mohammed Naseem som fick 5,6 procent i Birmingham Perry Bar. Framgångarna för Respect i dessa områden understryker två viktiga faktorer: styrkan i stämningarna mot kriget och den potential som finns att kanalisera dessa i ett radikalt nytt alternativ till arbetande och progressiva människors traditionella identifikation med labourpartiet. Men i vilken riktning kanaliserar Respect ilskan? Problemet med Respect är dess klasskaraktär. Det är inte ett arbetarparti, trots att George Galloway under lång tid var labourparlamentariker och att Respects organisatoriska kärna är medlemmarna i Socialist Workers Party. Hela dess politiska program och valkampanj var utformat för att vinna stöd i alla klasser, speciellt att bygga en koalition av arbetare och småborgare främst in-om muslimska befolkningsgrupper som mobiliserats av de socialt mer radikala moskéerna och Muslim Association of Britain.

Redan från sitt grundande föresatte sig Respect att vara ”mindre socialistiskt” än Socialist Alliance. Det bildades uttryckligen på en grundval som inte var proletär eller socialistisk och som nedtonade kvinnors rättigheter och som undvek frågan om ägande. Valmanifestet hade avsnitt för varje del av befolkningen – ungdomar, invandrare och även folk på landsbygden. Men inte för kvinnor!

Galloway betonade upprepade gånger sin djupt religiösa tro när tillfälle bjöds, och hans motstånd mot aborter och släktingars rätt att stoppa medicinsk behandling av obotligt sjuka, vilket han kallar ”eutansi” (dödshjälp). Hans anhängare i moskéerna framhöll dessa ståndpunkter som orsaker att rösta på honom. SWP yttrade aldrig ett enda ord av kritik mot dessa socialt reaktionära åsikter eftersom de var röstvinnare. De hävdade att det var hans personliga åsikter och att när frågor av den typen kommer upp i parlamentet är Respect för fri röstning.

Att undvika socialistiska krav eller intrång i den privata äganderätten är avgörande för Respect – bara så kan det bevaras som en ”klasslös” formation, som en allians av arbetare med småskaliga utsgare och egendomsägande klas-ser. Det som började som valopportunism (Lindsey Germans berömda uttalande att Socialist Alliance var ”för socialis-tiskt”) slutade snabbt som anam-mandet av medelklasspolitik. Socialismen är inget annat än det konsekventa uttryck-et för arbetarklassens mål. Ta bort det och du kommer att uttrycka någon annans intressen.

På kort sikt kommer knappast Galloway och SWP att överge projektet att bygga ett klasslöst populistiskt parti. De ser tvärtom sin otyglade valopportunism som helt be-kräftad av framgången. Workers Power hade helt rätt när vi vägrade att rösta för Galloway eller Respect. Det var, på samma sätt som att rösta liberalt, en återvändsgränd, ett verkligt hinder för den verkliga lösningen för arbetande människor som äcklats av Blairs New Labour: skapandet av ett arbetaralternativ, ett nytt arbetarparti.

FifthInternational.org, London

För ett nytt arbetarparti

För revolutionärer ska det inte behöva sägas att ett bor-gerligt parti som liberaldemokraterna inte är ett alterna-tiv till Blair. Det verkliga alternativet för arbetande män-niskor och antikapitalistiska ungdomar är att skapa ett öppet och ärligt arbetarparti. Ett parti som verkligen är antikapitalistiskt, antiimperialistiskt och som kan göra slut på utsugning och imperialistiska krig.

Det brittiska valet 2005 visade alltför tydligt att det nästan helt saknas ett principiellt, socialistiskt arbetaralternativ till Blair och hans parti. Det är detta som revolutionärer måste kämpa för.

Liberaldemokraterna lyckades få de flesta antikrigsrös-terna, i viss mån tack vare Socialist Workers Party som gav liberalerna statusen som krigsmotståndare 2003 ge-nom att släppa in dem i koalitionen Stop the War utan att utma-nas, och misslyckades därefter att bygga ett principiellt arbetaralternativ ur antikrigsrörelsen.

Men lika stor skuld har labourvänstern som av blairiterna, som var skräckslagna inför att förlora valkretsar, tilläts att i minimal utsträckning antyda sitt motstånd mot kriget i utbyte mot att få arbetare som är motståndare till kriget att rösta på labour. De drev knappast någon energisk antikrigskampanj, och därför gick det inte bättre för någon av dem än för kandidater som är för kriget. Även i deras valkretsar ägde det rum påtagliga svängningar åt liberalernas håll.

Revolten bland labourväljare i labours starkaste fäs-ten, delvis uttryckt genom röster på Respect och liberaldemo-kraterna, visar tydligt att betydande delar av arbetarklassen är i färd med att bryta med labour och av pro-gressiva skäl, även om deras ’lösningar’ var helt fel. Det skulle vara helt fel att betrakta dessa nederlag för labour som en rö-relse åt höger. Respects väljare och även många av liberalernas – bland ungdomar, i muslimska och asiatiska grupper, arbetare i offentlig sektor, i järnvägsfacket (RMT) och brandmännens fack (FBU) m.fl. – förblir en potentiell pu-blik för uppma-ningen att inte ”återerövra labour” under Gordon Brown, utan att bygga ett nytt arbetarparti.

Det fanns förvisso en del betydande rörelser högerut. De konservativa (tories) plockade utan tvekan upp en del rös-ter från arbetare som saknar klassmedvetande med sin rasistiska kampanj mot asylrätten och även mer dramatiskt lyckades det fascistiska BNP göra det i vissa om-råden. BNP:s totala röstetal var 192 850, jämfört med 47 129 i valet 2001. Det bästa resultatet var i Barking i Lon-don där BNP fick 16,89 procent. I Dewsbury, i västra Yorkshire, fick de 5 066 röster (13,13 procent).

BNP:s ledare Nick Griffin fick 4 240 röster (9,16 procent) i Keighley, i västra Yorkshire. I Rotherham fick de 1 986 röster (7 procent). Fascisterna fick också 4 procent i Sunderland North och Sunderland South.

Labours vägran att bygga allmännyttiga bostäder, låta de existerande förfalla, sedan sprida ut små

grupper av asyl-sökande i nedslitna bostäder, långt från deras egna, för att trakasseras av lokala fascister, har i hög grad medverkat till BNP:s lokala genombrott. Men den dagliga dosen av elakartad rasism som saluförs av tabloiderna och som görs respektabel av Tories, Labour och liberale-mokrater innebär att vid varje allvarlig nedgång i ekonomin kan fascisterna växa på mycket bredare front. Ännu en mycket viktig orsak till att bygga ett verkligt arbetarparti med rötter bland de fattigaste och mest ut-blottade arbetarna, svarta och vita, är att bekämpa fattigdom och slumbostäder liksom att besvara de rasistiska lögn-erna och driva ut fascisterna.

Vad behöver då göras för att förverkliga denna uppmaning till ett nytt arbetarparti? Först och främst måste vi vän-da oss till militanterna i fackföreningarna som bekämpat Blair. Nederlaget för Andy Gilchrist och valet av Matt Wrack som generalsekreterare i FBU avlägsnar ett hinder för att ännu en fackförening ska kunna spela en mer aktiv roll i debatten om vilket slags politisk representation som arbetarklassen behöver. Gräsrotsmilitanter måste kämpa för att FBU ska ta initiativet, helst tillsammans med RMT och PCS, till att sammankalla en konferens för fackliga aktivister och socialister, labourvänstern liksom medlemmar i Respect, för att diskutera frågan, liksom att förbereda en solidaritetsrörelse med varje grupp av arbetare som Blair, Brown och Blunkett kommer att ge sig på under månaderna framöver.

Under det kommande året kommer Blair utan tvivel att fortsätta med sin dagordning: privatiseringar, ny asyl-lag, id-kort, höja pensionsåldern för offentligt anställda från 60 till 65, avskeda 100 000 statligt anställda osv.

Dessa angrepp måste bekämpas genom att mobilisera alla krafter inom arbetarklassen och andra folkliga krafter som motsätter sig åtgärderna i massprotester på gator och torg, på arbetsplatser genom strejker, inom Labourpartiet genom att kämpa för att kasta ut Blair och inte genom att ge en förtroenderöst åt Gordon Brown, som är djupt inblandad i denna politik. Uppmaningen att bilda ett nytt arbetarparti och kämpa för ett revolutionärt handlingsprogram är det mest principi-ella och effektiva sättet att utmana den falska lösningen i Respects populism. Uppmaningen kan och bör riktas till arbetare inom Respect – att bryta med det po-pulistiska projektet och inleda ett initiativ för ett nytt ar-betarparti. Det kommer att bli svårt, med tanke på deras självförtroende efter framgången, men när Galloways partilösa politik börjar bli pinsam, och labourvänsterns utmaningar av Blair misslyckas, kommer det att bli lättare att övertyga anhängare av alla dessa falska lösningar att de bör tänka om.

Det är omöjligt att förutspå det exakta tempot och de exakta omständigheterna, men kampen framöver mot Blairs och Browns reformer, mycket sannolikt i samband med en ekonomisk nedgång, kommer att erbjuda fler och bättre möjligheter att bygga upp tryck underifrån på fackledarna, inte bara för att bekämpa Blairs reformer utan att helt bryta med Labour och grunda ett nytt arbetarparti.

Vi föreslår en sådan konferens som är öppen för alla dessa krafter under hösten 2005 – en arena på vilken vi kom-mer att kämpa hårt för bildandet av ett nytt uttalat arbetarparti på ett program för kapitalismens revolutionära störtande.

FifthInternational.org, London

Nederlag för nazisterna - men vems seger?

Den 8 maj hindrades 3 000 fascister från NPD (National-demokratiska Partiet), dess ungdomsgrupp JN (Unga Na-tionaldemokrater) och diverse mer hårdfört fascistiska "Kameradschaften" att marschera genom centrala Berlin.

Huvudparollen var "Ned med lögnen om befrielse, gör slut på skuldkulden!". NPD-ledaren Apel gav en försmak av vad som väntar om nazisterna får hållas. Han hyllade "de hjältar som kämpade i kriget mot bolsjevismen och till frihe-tens försvar". Nazisterna ville marschera längs Unter den Linden från Alexanderplatz till Brandenburger Tor. Den sista delen av marschvägen förbjöds av

polisen.

Det fanns två mobiliseringar mot marschen.

Den första organiserades av vänstern – antifascistiska grupper, vänstern till vänster om PDS, turkiska och kurdiska vänstergrupper och en del medlemmar från PDS ungdomsgrupp. Demonstrationen samlade 15 000 deltagare. En stor andel av dem ville stoppa nazisterna genom fysisk konfrontation. Arbeitermacht, tysk sektion av F5I, och den socialis-tiska ungdomsgruppen Revolution deltog.

Den andra var en festival för ”befrielse”, ”de godas uppror”. Den organiserades av regeringen, presidenten och alla parlamentariska partier från CDU/CSU till PDS. Där fanns även kyrkorna, grupper av artister, intellektuella, judiska föreningen, fackföreningarna och Valalternativet för Arbete och Social Rättvisa (WASG).

Målet för koalitionen var inte att stoppa fascisterna. Istället planerade man att ”ockupera utrymmet framför Bran-denburger Tor” (dit nazisterna ändå inte skulle kom-ma). Det politiska målet var att visa ”världen” – dvs. den borger-liga allmänna opinionen och de härskande klasserna i andra imperialistiska länder – att ”Tyskland har lärt av histori-en”, att den tyska staten är helt annorlunda än den fascistiska regim som fördes till makten av samma kapitalistklass som härskar idag. Antalet deltagare i protesterna beräknas ha uppgått till 100 000.

Antifascisterna tog det första steget till att konfrontera nazisterna. De stoppades av polisen, som stängt av NPD:s samlingsplats med 7 500 poliser med kravallutrustning, vattenkanoner och tung utrustning.

Demonstranterna återvände till samlingsplatsen och lyckades, efter visst motstånd från polisen, slå in på den fascis-tiska marschvägen. Slutligen öppnade polisen mar-schvägen och lät tiotusentals människor ockupera gatorna upp till Berliner Dom. Där stängdes gatorna av och polisen skyddade fascisterna. Den här gången var det nazisterna som utsattes för po-lisens taktik. Att de blev stående på Alexanderplatz flera timmar och sedan tvingades återvända hem var en motgång för dem. Men det är självbedrägeri att tro att det var vänstern, invandrarna och arbetarrörelsen som tvingade fram det. Re-dan från början ville den tyska härskarklassen och re-geringen inte se nazister springa runt i Berlins centrum den 8 maj – och därmed förstöra bilden av en ”demokratiserad” och civiliserad tysk imperialism, vars ledare nu sitter ansikte mot ansikte med Bush och Putin.

Den tyska imperialismen är verkligen idag en demokratisk imperialism. Den härskande klassen ser inte fas-cisterna som ett alternativ vare sig på kort eller lång sikt. Den för sina krig och genomför sina ockupationer i Jugoslavien och Afghanistan i demokratins och antifascismens namn. Den rättfärdigar ideologiskt EU:s konstitution som ett ”fredspro-gram” för Europa, samtidigt som denna de-mokratis dagliga verklighet är massarbetslöshet, nedskärningar, deporta-tioner och rasism.

Polisens taktik genomförde regeringens och borgarnas målsättning. Att tiotusentals ville stoppa fascisterna ökade trycket att öppna Unter den Linden, men polisen förlorade aldrig kontrollen över protesterna. Regeringen, ka-pitalisternas organ, partierna i riksdagen och ledarna för de reformistiska organisationerna och fackföreningarna ville kanalisera hatet mot nazisterna till ett firande av den borgerliga demokratin.

”Renodlad” antifascism är emellertid, som Trotskij no-terade på 1930-talet, i sig en borgerlig ideologi. Samtidigt som nazisterna tvingades gå hem mellan polisleden, vill reformisterna hamra in ”lärdomen” att vi behöver en ”bred antifascistisk allians” från CSU-ledaren Stoiber till PDS-ledaren Gysi för att besegra nazisterna. Det skulle vara en farlig lärdom för arbetarklassen.

Framväxten av fascistiska organisationer är ett resultat av social, ekonomisk och politisk instabilitet. Det är ett re-sultat av kapitalistisk kris, inte ”dåligt minne” och ”intolerans”.

För att kunna besegra både NPD och den härskande klassen måste arbetarorganisationerna bryta med varje slags allians med Schröder, kristdemokraterna och staten både politiskt, ideologiskt och praktiskt.

Sommarläger i Indonesien

Indonesien är ett halvkolonialt land som förtryckts och alltjämt förtrycks av såväl det imperialistiska kapitalet och dess intressen som den indonesiska kapitalismen. Det är ett av de länder som drabbats hårdast av Asien-krisen 1997. Enorma ekonomiska och sociala kontraster präglar landet. Arbetslösheten är mycket hög (och om-kring 90 procent av de arbetslösa är ungdomar), läkar-vård och sociala välfärdssystem är i kris där de existerar. Kvinnor lider av omfattande förtryck. Endast 18 procent av alla aborter genomförs på kliniker och abort är gene-rellt sett förbjudet. Indonesien har den högsta dödlig-heten för mödrar i samband med födsel i hela Sydost-asien. Den dåliga tillgången på rent vatten, bara en tion-del har tillgång till rent vatten, slår hårdast mot kvinnor och analfabetism plågar fortfarande stora delar av befolk-ningen. 19 procent av kvinnorna är analfabeter mot 9 procent av männen. Detta skall också ses mot bakgrund av en situation där även skolgången för de yngsta kostar mycket pengar för familjer vilket leder till att många fa-miljer tvingas välja vilket av barnen som skall få möjlig-het att gå i skolan. Därtill har patriarkala värderingar en stor tyngd i kulturen.

Vidare förtrycker regimen politisk opposition. Det är fortfarande problematiskt att öppet sälja politiskt material även på demonstrationer och det är förbjudet att yttra öppna sympatier för kommunistisk politik eller sprida öp-pet kom-munistisk propaganda. Den borgerliga demokratin i Indonesien befinner sig i vad som tycks vara en per-manent kris där korruptionsskandalerna avlöser varandra samtidigt som den ekonomiska politiken, dikterad i sista hand av de kapitalistiska bankirerna i Internationella Va-lutafonden, ständigt leder till angrepp mot arbetare och fattiga. Indonesi-en har en utlandsskuld på 130 miljarder dollar. Regimen är fortfarande för sin stabilitet beroende av stödet till den omfattande militärapparaten, en militär-apparat som ökat sin repression mot den förtryckta nationella minoriteten i Aceh på Sumatra och därtill stödjer grupperingar inom extremhögern med träning och vapen.

Men om förhållandena i Indonesien vittnar om de dub-bla svårigheterna för de förtryckta folken i de halvkoloni-ala länderna, förtryckta av såväl kapitalism som imperialism, finns också en annan mycket ljusare sida. Indonesien har även en stolt historia av antikolonial kamp. Socialistiska arbetarledare som sänts i exil från den tidigare kolonialmak-ten Holland byggde på 1910-talet tillsammans med radikala arbetare och studenter i Indonesien upp ett mäktigt kommunistiskt parti baserat på arbetarna och bondemassorna som genomförde ett revolutionsförsök 1926. En revolu-tionär gestalt som särskilt utmärkt sig för sin kompromisslöshet mot kolonialismen och förmåga att organisera arbete-re och bönder i kampen mot den var den indonesiske marxisten Tan Malaka, som för övrigt deltog vid Kommunistiska Internationalens fjärde kongress. Han ansågs så radikal och farlig att han i slutet av 40-talet avrättades på order från det ”progressiva” borgerliga nationalistiska lägret med Sukarno i spetsen.

På 40-, 50- och 60-talet befann sig arbetarmassorna i spetsen i kampen mot kolonialism och imperialism och på den tiden fanns även starka kvinnoorganisationer som drev frågan om jämlikhet. Suhartos maktövertagande och slak-ten på kommunister, något som möjliggjordes på grund av förräderiet gentemot massorna från det i medlemstal mycket starka indonesiska kommunistpartiet med knäfallet för den nationalistiskt småborgerliga ledningen under Su-karno, markerar så klart ett mycket mörkt avsnitt i Indonesiens 1900-talshistoria. Men även på senare år har revolu-tionära krafter visat sin förmåga att ta till orda i landet. 1998 störtades militärdiktatorn Suharto efter 33 år vid makten av en radikal kompromisslös studentrörelse som med sina aktioner och sin gatukamp mot polisen skapade sina egna martyrer. Denna beredskap, när studenter of-frade livet i kampen för sin frihet, sporrade även arbetarklassens förtrupper och de radikala skikten bland den mång-hövdade bondebefolkningen som drogs in i konfron-tationen med Suharto. Detta fick diktatorn att tappa fäs-tet och han tvingades att avgå då den indonesiska kapitalistklassen inte längre vågade ge honom sitt stöd.

Det var i denna kamp, en kamp som var av samma magnitud som då Fernando de la Rúa störtades från pre-sidentposten i Argentina i december 2001, som några av de aktivister deltog som senare skulle kontakta World Revolution och inleda de diskussioner som kommit att resultera i en ny sektion av Revolution baserad huvudsakligen i huvudstaden Jakarta, men med medlemmar även från andra delar av Java.

Revolution i Indonesien organiserade helgen den 15–17 april ett sommarläger i en stad en timmes bilresa från Jakarta. 13 kamrater samlades för att under helgens gång lyssna på introduktioner om varierande politiska frågor och delta i diskussionerna som följde. Vi bodde och genomförde lägret i en lokal som kamraterna gemensamt betalat för att hyra, vilken inkluderade utmärkt matservering. På det hela taget var det ett mycket välorganiserat evenemang. Två kamrater kom från Revolution i Australien liksom Workers Power Australia, den australiensiska sektionen av Förbundet för Femte Internationalen, och jag själv reste via Hamburg från Stockholm för att delta.

Lägret resulterade i inspirerande introduktioner om en rad olika ämnen och alla kamrater deltog entusiastiskt i de följande diskussionerna. De olika ämnen som avhandlades spände över ett brett fält. Marxismens grunder, stalinism vs trotskism, erfarenheterna av de tidigare fyra internationerna, den globala antikapitalistiska rörelsen, kvinnoförtryckets roll, reformrörelsen i Indonesien (som störtade Suharto 1998), politisk islam och dess många inriktningar liksom diskussioner om den antiimperialistiska enhetsfronten var på dagordningen och ytterligare några till. Lägret gav prov på en mycket god och kamratlig stämning där vi som kom utifrån inte bara fick tillfälle att lära oss mer om den politiska situationen i Indonesien utan även lära känna många nya kamrater. Lägret avslutades i en mycket entusiastisk anda med gruppfotoografering. Kamraterna i Indonesien har sedan en tid tillbaka varit i kontakt med våra organisationer i Australien och Europa. De flesta är studenter och har sin bakgrund i studentrörelsen. De befinner sig nu i en fas där de håller på att konsolidera sin organisation politiskt och har därtill redan börjat genomföra egna organiserade aktiviteter. Revolution i Indonesien har redan hunnit delta i ett flertal olika protester och demonstrationer, de har organiserat en egen protest mot Irakkriget utanför den indonesiska ambassaden och deltagit organiserat i en festival tillsammans med andra ungdomar bara det senaste året. Medlemmarna har också en klar internationalistisk inställning och några siktar också på att kunna delta på det sociala forum som äger rum i Hongkong vid årsskiftet. En av medlemmarna kommer också att representera Revolution Indonesien på den delegatskonferens som organiseras i Wien 14–15 maj av World Revolution.

Jag stannade sedan i Jakarta ytterligare en vecka där jag fick många tillfällen att diskutera olika frågor med kamrater och dessutom möjligheten att träffa representanter för olika studentorganisationer och den i den antikapitalistiska rörelsen välkända fackföreningsaktivisten Dita Sari (som står i spetsen för en av de fackföreningar som organiserar och driver sweatshop-arbetares frågor och kamp). Det var mycket intressant att ta del av såväl historia som diskussioner om perspektiv för socialister i Indonesien.

De studentorganisationer jag fick tillfälle att träffa gav olika intryck. Den ena, ”Jammoer”, med 100 medlemmar på ett av universiteten i Jakarta, hade en klart borgerligt nationalistisk profil med betoning på krav mot korruption, militarism och för en bättre lagstiftning. De hade inte så förvånande stora problem i sin analys med hur dessa krav skall uppnås, vilket i sin tur hade att göra med en avsaknad av ett socialistiskt perspektiv och därmed oförmågan att förstå nödvändigheten av att koppla dessa krav till arbetarklassens kamp mot såväl imperialistiskt förtryck som dess agenter, de indonesiska kapitalisterna.

Den andra studentgruppen mötte jag i samband med en demonstration som organiserades gentemot Asia Africa Summit, ett stort toppmöte där olika kapitalistiska politiker från länder i Asien och Afrika samlas för att diskutera hur de skall stärka sina positioner i en imperialistisk värld på arbetarnas och de förtrycktas bekostnad. Demonstrationen var antiimperialistisk och riktade sig mot detta möte, liksom mot den nyliberala politik som bland annat lett till en omfattande höjning av bensinpriserna bara i år. Denna demonstration samlade mellan 500 och 1 000 människor. Flera olika

organisationer deltog och en majoritet av deltagarna hade kommit med bussar till Ja-karta från andra städer. Där fanns även bönder från västra Java som kommit för att delta.

Studentorganisationen kallade sig "Front Aksi Mahasiswa" (Frontaktion Universitetsstudenterna) och bestod även den av ett 100-tal medlemmar. Ordförande för gruppen var en kvinna som heter Sara och hon berättade om organisationens inriktning som främst går ut på att solidarisera sig med de fattigas kamp och kampen mot imperialism och för socialism. Ett problem de kämpar med i nuläget är mot rektorn på universitetet där de organiserar och som försöker att utestänga organisationen från att verka där. Deras huvudstrategi gick enligt Sara ut på att skapa uppmärksamhet och påverka opinionen, men de var också intresserade av att diskutera om socialistiska idéer. Våra kamrater i Indonesien kommer förhoppningsvis få möjlighet att fortsätta diskussionerna med dessa radikala studenter. Tyvärr var jag tvungen att lämna dem då polisen varnat en av kamraterna att jag riskerade att omhändertas och deporteras om jag inte avlägsnade mig snarast. Det kan ses som ett uttryck för ruttenheten i den kapitalistiska "demokrati" med vars hjälp den indonesiska kapitalismen och imperialistiska intressen fortfarande efter Suhartos fall härskar i landet.

Sammanfattningsvis var upplevelsen i Indonesien oerhört spännande, och erfarenheten av mötet med kamraterna i Revolution ger skäl för framtidsoptimism för revolutionärer i andra delar av världen.

Gunnar Westin

Nästa nyhetsbrev kommer att innehålla delar av den nämnda intervjun med Dita Sari.

Protestera mot ockupationen

Den 24-25 maj samlas 46 utrikesministrar från Nato och dess partnerländer i Åre. Bland annat väntas USA:s utrikesminister Condoleezza Rice att delta. Vi protesterar dagen innan i Stockholm mot Bush-administrationen och dess imperialistiska politik.

- USA ut ur Irak
- Stöd den irakiska motståndskampen mot imperialismen
- För en socialistisk motståndsrörelse som ett alternativ till det islamistiska och borgerligt-nationalistiska motståndet

Gatuteater och torgmöte

Måndag 23 maj

kl 17.30

Sergels torg, Stockholm